

Princátkům už odzvonilo, říká herec Martin Stránský

Plzeňský kulturní přehled - leden 2008

Gabriela Špalková

"Z Plzně bych nikdy neodešel. Nemám důvod bořit něco, co jsem budoval čtrnáct let," zdůrazňuje nový držitel Ceny Vendelína Budila.

Že bude hercem, věděl Martin Stránský bezpečně už ve třetím ročníku gymnázia. "Předtím jsem uvažoval i o tom, že bych mohl být i učitelem tělocviku. Ale ve třetím ročníku se to zlomilo. Tam už jsem si byl jistý, že chci jít na DAMU," říká herec Divadla J. K. Tyla v Plzni a čerstvý držitel Ceny Vendelína Budila. Dostal ji za roli Eddieho ve hře Arthura Millera Pohled z mostu.

"Jsem rád. Kdo by se neradoval, když dostane cenu," komentuje ocenění sám herec. A zdá se, že je na roztrhání. Má po premiéře hry Ať žije královna! v pražském Divadle pod Palmovkou, v Plzni nastudoval Astrova ve Strýčkovi Váňovi a měl by se objevit i v připravovaném tanečním muzikálu Čachtická paní.

Cenu plzeňského divadla jste dostal za Eddieho v Pohledu z mostu. Co pro vás tahle role znamená?

Mám moc rád Arthura Millera. Píše moc dobře těžké, ale krásné věci. A myslím si, že je to autor, který mi sedí. Eddie mě baví a také bych řekl, že ho hraji ve správném věku.

Jaké typy postav se vám dobře hrají? Dá se vůbec říci, kterou jste zatím hrál nejraději?

Nedá. Nelze tímhle způsobem generalizovat. Nedokážu říci - tohle mám rád a tohle ne. Já rád hraju divadlo jako takové. Ale přece - když jsme hovořili o Millerovi, moc rád jsem dělal jeho Smrt obchodního cestujícího nebo už dříve O'Neillovu Cestu dlouhým dnem do noci. Tam jsem hrál rebela stavícího se proti své rodině. Ale uvnitř byl úplně jiný. A to mě baví - postihnout vnitřní svět postavy, zajímají mě rozporuplné figury, které určitým způsobem válčí samy se sebou.

Když jsme u těch rebelů - vy jste hrál i teroristu v Poručíkovi z Inishmoru nebo nájemného vraha v Zabijákovi Joeovi...

To víte - s tímhle obličejem to ani jinak nejde. Princátkům je už dávno odzvoněno. Zhruba tak před dvěma lety jsem dokonce nehrál nic jiného než alkoholiky a rozervance. Ale ty zmiňované figury zase jenom černé také nejsou a nemyslím si, že by to v důsledku tak vyznělo. Navíc bych řekl, že hrát a priori někoho zlého je o něco jednodušší než komedii, nebo kladného hrdinu. I v životě. Na to, abyste někoho přesvědčila, že jste dobrý člověk, potřebujete daleko víc času.

Vystupoval jste v muzikálu, teď vás čeká role v Čachtické paní. Jaké jsou přestupy mezi žánry?

Příjemné. Ale třeba při Šakalích létech jsem míval okna v písničkách. Je to dáno odlišným způsobem, jakým se učíte text. Učit se prózu vyžaduje jiný přístup než písničky.

Teď jste čerstvým držitelem Ceny Vendelína Budila, kterou uděluje Divadlo J. K. Tyla v Plzni. Ale současně jste se probojoval do čela ankety o nejoblíbenějšího regionálního herce. Řekněte něco víc o tomhle druhém úspěchu.

Anketu vyhlašovala Česká televize v rámci svého pořadu Divadlo žije. Soutěž měla dvě kola a do finále jsme postoupily spolu s Andreou Černou. Ve finále jsem nakonec skončil někde kolem čtvrtého (?) místa. Na to, jak málo propagujeme naše divadlo, to považuji za velký úspěch. Vždyť jsem dostal kolem tří a půl tisíce hlasů. Ono být hercem oblastního divadla není zase žádná sranda. V Praze je těch příležitostí víc, ať chcete nebo nechcete.

Do Prahy jezdíte na dabing. Co všechno dabujete?

Dabing - i to jsou právě ty jiné příležitosti. V poslední době to je například Dr. House, teď jsme dokončovali třetí řadu. Jinak třeba Sběratelé kostí, Zoufalé manželky. Je toho strašně moc.

Připravujete se na dabování dopředu?

Teď už ne. Dostanu text a mohu a musím mluvit rovnou. Ono je to víc o praxi.

Můžete si do textů vložit něco svého?

Jde to. Texty nejsou tak striktní. Záleží vždycky na režisérovi a na tom, co je to za biják. Když jde o kreslený film, je to těžší. Tam se musí všechno dodržovat striktněji.

Do Prahy jezdíte dabovat, už tam i hrajete. Neláká vás?

Ne. Nemám důvod. V Plzni mám zázemí v divadle a v rodině. Konečně ji mám kompletní. Manželka, tříletá dcera. Přistěhovali se sem i rodiče. Tatínek byl sám dlouholetým hercem v Horáckém divadle v Jihlavě a po roce 1989 i jeho ředitelem. Dřív jezdíval do Plzně, kde mimo jiné také působil, na některá moje představení. Teď už s mámou nevynechají žádné. Konečně mám všechno pohromadě - divadlo i rodinu. A nemyslím, že by bylo moudré opouštět to, co člověk usilovně buduje už 14 let.

Moderování pořadů vás neláká?

Zkoušel jsem to, ale nikdy mě to nebavilo. Ne, že bych neuměl improvizovat. Na jevišti člověk musí také někdy zaimprovizovat. Ale při všech takových akcích je na můj vkus všechno moc na vodě. Nemáte se čeho chytit, a i když máte nějaký program, jména lidí a podobně, všechno se na poslední chvíli často mění a na to nemám nervy. A proto se žádostem o moderování záměrně vyhýbám. Nic mi to nepřináší. Nedělám to a dělat nebudu.

Když jsme mluvili o rodině - daří se vám všechno skloubit?

Špatně, ale musím se snažit. Rodina je jeden ventil na odreagování, druhý je sport. A hlavně - rodina mi tvoří to zázemí, které jsem si přál mít a které mi při práci pomáhá.